

ကြယ်စင်မှူးမေ

ရွှေဒေသာစာပေ

မာယာညွတ်ကွင်း

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း(၁)

ဒေါက်တာနေရဲမာန်။

ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး။

အသက်က သုံးဆယ်၊ လူပုံကဖြောင့်ဖြောင့်၊ အသားညိုပေမယ့် စိုပြည်ပြီး မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေ တောက်ပကာ ပညာရှင်ရုပ်ကလေး ထွက်နေလေရာ။

ဘယ်လောက်ပဲ အေးအေး၊ ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်တော့တာမဆန်း။

မိဘကလည်း တော့တန်းဝင်သူဌေးတွေ မဖြစ်ပေမယ့် အင်းလျားလို နေရာမျိုးမှာ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ထားခဲ့နိုင်သည် ။ နောက် အတွင်းပစ္စည်းလေး ဘာလေးနှင့်၊ ဘဏ်အပ်ငွေနှင့်။

တစ်ခုပဲပြောစရာရှိသည် ။ ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့်နှင်းဆီခိုင်လေးမှာ မဖွယ်မရာ နောက်ခံ အမှိုက်ပုံကြီး ရှိနေခြင်းပါပင်။

အဲဒါကတော့ ဒေါ်ခင်ထားလွင်ဆိုသည့် အသက် သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် မိထွေးငယ်ငယ် ချောချောနှင့် နေထူးလွင်ဆိုသည့် ဖအေတူ မအေကွဲ ညီငယ်ငယ်လေးရှိနေခြင်း။

လေသင့်ရာမွေးနေသည့် ဒေါက်တာနေရဲမာန်၏ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီမှာ နံ့သာခွက်ထဲ မစင်တစ်ရွေးသားကျနေသလို အဖြစ်ဆိုးနေရတာကတော့

ဒေါ်ခင်ထားလွင်နှင့် နေထူးလွင်တို့ သားအမိရှိနေရသည့် အဖြစ်ပါပင်။
မိထွေးကလည်း အနေမတတ်၊ အထိုင်မတတ်၊ ဝတ်လိုက် စားလိုက်ပုံက
လည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်။

နေရဲမာန်စိတ်ပျက်နေရပေမယ့် ဖခင်ကြီး မသေဆုံးခင် တဖွဖွမှာ
ကြား တာဝန်ပေးထား ခဲ့သည့် အမှိုက်ထုပ်တွေမို့ သူပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်
ချင်ပါ။ ဝဋ်ကြွေးလိုပဲ သဘောထားပြီး ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေရာမှာ နီ
င်ငံခြားပြန် အထူးကုဆရာဝန်ပေါက်စရဲ့ သမိုင်းပေးတာဝန်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဖေဖေနှယ် ယူစရာရှားလို့ ကိုယ့်သမီးအရွ
ယ်ကိုမှ ယူရသလားပေါ့။

သူ နီင်ငံခြားမှ ပြန် လာပြီးမှ ဖေဖေသေဆုံးခဲ့တာပါ။ ဖေဖေမဆုံးမီ
နောက်ဆံတင်ငင်နှင့် မှာ ကြားခဲ့တာ။

“သား...ခင်ထားနဲ့ ဖေဖေသား အငယ်လေးကို ပစ်ပစ်ခါခါ မလုပ်ပါနဲ့
နော်၊ သားငယ်လေး ကိုလည်း သားလို လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံးဖြစ်တဲ့ အ
ထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“ဖေဖေအမွေတွေ သူတို့ သားအမိ ပေးလိုက်ရင် ပြီးရောဗျာ၊ သူတို့
လည်း လူတွေပဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်”

“သား...ဖေဖေအသေမဖြောင့်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ခင်ထားက မိုက်တ
ယ်၊ အမွေတွေပေးခဲ့ရင် နောက်ယောက်ျားချက်ချင်းကောက်ယူပြီး
သုံးကြ ဖြုန်းကြမှာ ၊ သူ့ကို အကန့်အသတ်နဲ့ ပိုက်ဆံ ပေးမှ ရမှာ ၊ ဘာမှ
သိနားလည်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး ။ ကြားထဲက ဖေဖေသားငယ်
လေးပဲ ဒုက္ခရောက်မှာ ၊ သားက အမွေထိန်းသဘောမျိုးနဲ့ သူတို့ သားအ
မိကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ”

ရောဂါကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနှင့်
စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်နေရှာသည့် ဖခင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာပါစေ
တော့ရယ်လို့ နေရဲမာန် သည်းခံနေပေးလိုက်ရခြင်းအား သူ့ဘဝအတွက်
နှောင်ကြိုးတွေဖြစ်လာခဲ့ရတာ။

ဖေဖေရှိတုန်းက ဒီလောက်မဟုတ်ခဲ့သည့် ဒေါ်ခင်ထားလွင်ရဲ့ ဝတ်
စားဆင်ယင်ပုံတွေ၊ နေပုံထိုင်ပုံတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းထောင့်မကျိုးလာ
လိုက်တာ သူ့မျက်စိထဲ ငါးစင်ရိုင်းအကောင်လိုက် ဝင်နေသလို။

ကိုယ့်ညီလေးကိုတော့ နေရဲမာန် စေတနာရှိပါသည် ။ (၈)နှစ်သားအ
ရွယ် နေထူးလွင်လေးဟာ သူ့ပေါ် အစ်ကိုတစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး ချစ်ခင်
အားကိုးလှ၏။

သည် တော့လည်း ဖေဖေမျက်နှာ၊ ညီငယ်လေးမျက်နှာတွေ ထောက်
ထားပြီး နေရဲမာန် ခြေချုပ်မိနေခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

★

အခန်း(၂)

သူ့တာဝန်က တာဝန်ကျဆေးရုံကြီးအပြင် ဆေးခန်းတွေကိုပါ ပတ်ပြီးထိုင်ရသေးသည်။ ။ ကားတစ်စီးနှင့်ပေါ့။ နောက်ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ ဆရာမတွေ စုပေါင်းပြီး နယ်လှည့်ဆေးကုခြင်းတွေပါ လုပ်ကြသည်။ ။

ယခုခေတ်ကြီးထဲမှာ လောလောဆယ် ပြည်သူကို အကျိုးပြုနေကြတာ သူတို့လို ဆရာဝန်တွေပါပဲ။ နိုင်ငံတော်က ကမ္ဘာနှင့်ချိတ်ဆက်ပြီး ဆေးဝါးကိရိယာတွေ စီစဉ်ပေးသလို သူတို့လို ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ သူနာပြုတွေကလည်း အလှူရှင်တွေနှင့် စုပေါင်းပြီး နယ်လှည့် ဆေးကုပေးကြပါသည်။ ။

ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းကြီးတွေမှာ ဆေးကုပေးသလိုပဲ သူ့ဆေးရုံတွေမှာလည်း စိတ်ပါလက်ပါ ဆေးကုသပေးကြပါသည်။ ။ နောက် နယ်လှည့်ပြီး ဇီဝိတဒါနလည်း လုပ်ပေးကြတာပါပဲ။

ကိုယ့်အလုပ်ဟာ ဝါသနာ၊ စေတနာတွေကို အရင်းတည်ထားတာမို့ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ တက်ကြွစွာဖြင့် သူ လှုပ်ရှားနေခဲ့သမျှ အိမ်ပြန်ရောက်ကာနှင့် အမောဆိုရသည်။ ။

သည် နေ့လည်း ခြံထဲဝင်လိုက်သည် နှင့် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကြတာ ဒေါ်ခင်ထားလွင်နှင့် သားလေးနေထူးလွင်။ ပုံစံက အိမ်ဦးနတ်ပြန်လာလို့ ပြေးကြိုသည့်ပုံ။ ခေါ်ပုံကိုက ဖေဖေခေါ်တဲ့ အတိုင်း မောင်မောင်

တဲ့ ။

“ဟော မောင်မောင်ပြန် လာပြီ။ ဒီတစ်ခေါက်သွားတာ (၃)ရက်တောင့်ကြာတယ်နော်။ မ-မှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းမကိုင်။ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပိတ်ထားရတာလဲ မောင်မောင်ရယ်။ မမှာ အရူးမီးဝိုင်းကိုဖြစ်လို့ ၊ သားလေးကလည်း တဖွဖွမေးနေလိုက်တာ၊ အရမ်းသနားဖို့ ကောင်းတယ် သိလား။ နောက် ဒီလိုမလုပ်နဲ့ နော် မောင်မောင်”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးကြည့်သော်လည်း ဒီမိန်းမပုံစံက နားမလည်သလို။ ဒါတမင်လုပ်နေတာ လားပင်။ သူ့နောက်မှ ပါလာသည့် ဆရာဝန်မ(၂)ယောက်နှင့် သူနာပြု(၂)ယောက်မှာ လည်း အံ့အားကြီးတွေသင့်လို့ ။

နေရဲမာန် အားလုံးကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လိုက်ပါသည် ။

“အထဲကိုကြွကြပါခင်ဗျာ၊ ကဲ ဒေါ်ခင်ထားလွင် ... ဧည့်သည် တွေအတွက် ဘရိတ်ဖတ်(စ်) စီစဉ်ပေးပါ၊ ခင်ဗျားလည်း သင့်တော်တဲ့ အဝတ်အစားတစ်စုံစုံ လဲလိုက်ဦး”

ဒေါ်ခင်ထားလွင် ဝတ်ထားတဲ့ (၁၈)နှစ်သမီးတွေ ဝတ်သည့် ဂါဝန်မျိုးနှင့်။ ဂါဝန်က ပါးပါးအိအိလေး၊ ပေါင်လယ်သာသာ။

နေရဲမာန် မျက်နှာတွေနီရဲနေတာ ဒေါသတွေထွက်ရလွန်းလို့ ပါ။ ဒီလို မဖွယ်မရာပုံနှင့်ဆို သူ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အချောင်သွားတော့မှာ ပဲ။

ဒေါ်ခင်ထားလွင် မီးဖိုဘက်ဝင်သွားတော့မှ နေရဲမာန် စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် အားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်ရသည် ။

“ပြောရရင်တော့ ကိုယ့်ပေါင်ကိုလှန်ထောင်းရသလို ဖြစ်တော့မှ ပဲ။ အဲဒါ ကျွန်တော့် မိထွေးလေ”

“ရှင်”

အားလုံးပင် အာမေဍိတ်တွေ သံပြိုင်ထွက်သွားကြသည် အထိ။

“ဟုတ်တယ်...ဖေဖေက ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် သူမိန်းမနဲ့ သူသားဆို တဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ ပစ်တင်ချသွားခဲ့တယ်၊ ဖေဖေက ဆုံးပါးသွားပြီဆို တော့ သူတို့ ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေရတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့... ဆရာရယ်”

သူနာပြုဆရာမလေး နော်ဂျေစီက ပွင့်လင်းစွာ ဝေဖန်ဖို့ ပြင်လျှင် ဆရာဝန်မလေး မကေသီနွယ်က တံတောင်နှင့် လှမ်းတွက်လိုက်တာ နေရဲမာန်မြင်လိုက်ရသည် ။ သူမချိပြီး ပြုံးမိရသည် ။

“ဂျေစီပြောချင်တာ ဆရာသိပါတယ်၊ သူက အနေအထိုင် ပက်စက်တယ်၊ ပုံစံမကျဘူး၊ ဆရာ နစ်နာသွားလိမ့်မယ် ဒီလိုမဟုတ်လား”

“ဒါတင်မကဘူးဆရာ၊ သူပုံစံက ဆရာ့ကို ဒုက္ခပေးမယ့်ပုံကြီး၊ ဆရာ သူညွတ်ကွင်းမှာ မိသွားလိမ့်မယ်၊ မမိလည်း သိက္ခာကျလှပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူပုံစံက သူများ တွေ ယုန်ထင် ကြောင်ထင်ဖြစ်အောင် အမြဲလုပ်တယ်၊ ဝတ်ပုံ စားပုံကလည်း ဖေဖေရှိတုန်းကလို မဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းပက်စက်တယ်”

“ဆရာရယ် ... သူတို့ ကို အဝေးကနေ ထောက်ပံ့ပါလား၊ အတူတူနေရင် ဆရာတော့သွားမှာ ပဲ၊ ဆရာ့ကိုယ်စား ရင်လေးလိုက်တာ”

“ဆရာလည်း ညီလေးမျက်နှာထောက်၊ ဖေဖေမျက်နှာထောက်ပြီး နေနေရတာ၊ ဘာလုပ်ရပါ့မလဲလို့ တွေးပြီး ခေါင်းကိုနောက်နေတာပဲ”

သည် စဉ် ဒေါ်ခင်ထားလွင် အပြင်သို့ပြန်ထွက် လာပြီး ပြုံးချိုသောမျှ

ကံနာနှင့် တကယ့်အိမ်ရှင် မလေသံဖြင့် -

“မောင်မောင်ရေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ၊ ကဲ... လာကြ လာကြ၊ ဧည့်သည်တွေ အားမနာနဲ့ နော်၊ လိုတာရှိလည်း ပြောကြပါ၊ သားလေးလာ ... ဦးဖေကို သွားမရှုပ်နဲ့ နော်”

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသည့် ကလေးကို အပြင်ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားပုံလည်း ကြည့်ဦး။ ဦးဖေတဲ့ ။ ဦးဦးဖေဖေပေါ့။ တောက်... ဒီမိန်းမလုပ်ပုံဟာ ကြာလေဆိုးလေ။ လူထူလေ အနှုတ်လေဆိုတာ ဒါမျိုး ။

နေရဲမာန် မနည်းဟန်ဆောင်ပြီး ဧည့်သည် တွေကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးနေရသည် ။ သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုရှိမည်ဆိုတာ တွေးပင်မတွေးရဲ။ သူ့ကို သနားသူရှိသလို သံသယရှိသူလည်း ပါမှာ ဧကန်။ သူဘယ်လိုနေခဲ့လို့ ဒီ ပုံဖြစ်နေရသလဲဆိုပြီးတော့လေ။

ဒီမိန်းမ လုပ်ပုံကြောင့် သူ့မှာ ဖုန်းနံပါတ် ခဏခဏပြောင်းရတာလည်း တစ်ဒုက္ခ။ သူသိလျှင် ကိုယ့်ထံ သားပြော လင်ပြောတွေနှင့် ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်အောင်ပြောမှာ မူချ။

သူကျွေးမွေးပြုစုပြီးတော့ ဆရာဝန်မများ နှင့် သူနာပြုတို့ ကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည် ။ အိမ်က အထွက်မှာ မယ်မင်းကြီးမ သားအမိကို မတွေ့ရလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ။

ဒီညတော့ ဒီမိထွေးမနှင့် စာရင်း ရှင်းကိုရှင်းရဦးမည်။

အခန်း(၃)

ဖေဖေက သားနှစ်ယောက်ကို အမွေခွဲဝေပေးခဲ့ပေမယ့် နေရဲမာန်ကို အမွေထိန်းအဖြစ် ဦးစီးစေခဲ့သည့်။ ဒေါ်ခင်ထားလွင်အတွက်က လက်ဝတ်လက်စားနှင့် ကျောက်မြောင်းဘက်မှ တိုက်တစ်လုံး။

ခင်ထားလွင်က သူတိုက်ကို ငှားထားသည် ။ တကယ်လည်း ဖေဖေစီစဉ်ခဲ့တာ။ သူကပဲ ထိုးသားအမိကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ။ သူ့မှာ စာချုပ်မိနေရပြီ။ မလူးသာ မလွန့်သာ။

သို့သော် ခင်ထားလွင်လုပ်ပုံကြောင့် ဒီညတော့ ပြောကို ပြောရဦးမည်။ အိမ်မှာ အိမ်သားအဖြစ် သူတို့ ၃ယောက်သာ ရှိပေမယ့် အိမ်အကူ ဒေါ်သီတို့ ရှိသည် ။ ဒေါ်သီနှင့်မဝေဝေ။

နေရဲမာန် ဆေးခန်းတွေမှ ပြန်လာချိန်ဟာ ည(၁၀)နာရီကျော်နေပြီမို့ ဒီညလည်း ပြောရမှာ မဟုတ်တော့။ ခင်ထားလွင် အိပ်နေလောက်ပေပြီ။

ဒီလိုနှင့် ဖေဖေမိန်းမဟာ လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး ပြောချင်တာပြော၊ ဝတ်ချင်ရာဝတ် နေခွင့်ရနေတော့မည်။ သူက အလွန်အလုပ်များ သည် မဟုတ်ပါလား။ မနက်(၆)နာရီမှ စပြီး ည(၁၀)နာရီ၊ (၁၁)နာရီအထိ အလုပ်တွေ လျှောက်သွားနေရသူ။ ဒေါ်ခင်ထားလွင်ကလည်း သွားလာ လည်ပတ်၊ သုံးဖြုန်းနေရသည် မို့ ဆုံကိုမဆုံဖြစ်။ အဲ ဆုံမိလျှင်လည်း ဒီနေ့ကိစ္စလို တကယ့်ကို မကြားဝံ့ မနာသာ။

ဒါ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနှင့်ကို ကျူးလွန်နေတာ။ လူရှေ့ကျမှ သူမက ကြောင်လက်သည်းကို ထုတ်ပြပြီး လူကွယ်လျှင်တော့ တကယ့်မခုတ်တတ်သည့်ကြောင်။

နေရဲမာန် ကားဟွန်းတီးလိုက်တော့ ဒေါ်သီ တံခါးလာဖွင့်ပေးခဲ့သည်။
။ သူ ကားမောင်း ဝင်လိုက်ပြီး တိုက်ရှေ့ဆင်ဝင်မှာ ကားရပ်လိုက်၏။
ကားပေါ်မှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်းပင်။

“ဒေါ်သီ ... ဟိုမိန်းမ အိပ်ပြီလား”

“မအိပ်သေးဘူးထင်တယ် ဆရာ၊ ဒေါ်သီ သွားခေါ်ပေးရမလား”

“ခေါ်ပေးစမ်းပါဦးဗျာ ... ဒီနေ့ ဒီမိန်းမရဲ့ အချိုးကို ဒေါ်သီမြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲရတယ် မှတ်သလဲ၊ သူက ဒီလိုပဲ မဖွယ်မရာတွေ ဝတ်နေတာပဲလား”

“သူလည်း ငယ်သေးတာပဲ ဆရာရယ်”

“ဒါပေမဲ့... သူက မုဆိုးမလေဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိထွေးလေဗျာ၊ ခန့်ခန့်ညားညား ဝတ်ဦး စားဦးမှ ပေါ့၊ ပြောပေါက်ဆိုပေါက်တွေလည်း ကြည့်ဦး၊ မသိရင် လင်မယားတွေကျလို့ ၊ တောက်...သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ပဲ ညားနေသလိုလို၊ ကဲသွားခေါ်ချေဗျာ၊ ပြီးရင် ဒေါ်သီလည်း ကျွန်တော်တို့ အနားကို လာထိုင်ဦး”

ဒေါ်သီ သက်ပြင်းချလိုက်ပုံက ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်နေသည့်ပုံ။

ဧကန္တ ဟိုမိန်းမ ကျပ်ထားပြီထင်သည် ။

“ဒေါ်သီ ... အကြံပေးချင်တာကတော့ ဆရာ သင့်တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုသာ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်လိုက်ပါတော့ကွယ်၊ ဒါမှ ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ ပျားလည်း စွဲသာ ဆိုသလို အားလုံး အဆင်ပြေ

သွားမှာ ”

“ဒေါ်သီပြောသလို မလွယ်လို့ ပေါ့ဗျာ၊ မိန်းမယူတာများ လွယ်တယ် မှတ်လို့ ၊ အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည် ဆေးမင်ရည် စုတ်ထိုးတဲ့ ”

“တော်ကြာ မကြားချင်တာတွေ ကြားနေရမှာ ၊ မမြင်ချင်တာတွေ မြင်နေရမှာ စိုးလို့ ပါကွယ်၊ ဒါဆိုလည်း ဆရာအမျိုးထဲက အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ထားပါလား”

“လာနေနိုင်မယ့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိလို့ ပေါ့ဗျာ၊ ကဲပါ... သူ့သာ သွား ခေါ်ခဲ့ပါ”

နေရဲမာန် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး တီဗွီလှမ်းဖွင့်လိုက်သည် ။ တီဗွီမှာ လာနေတာ အမေရိကန်ဇာတ်ကြမ်းကား။

“ဟား... တောက် ... ဘာကိုမှ အဆင်မပြေဘူး”

တီဗွီကို လှမ်းပိတ်လိုက်ပြီး သူ့ခြေပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းနေတုန်း အနားမှာ ကပ်ရပ် လိုက်သည့် အရိပ်တစ်ခုကြောင့် လန့်ပြီး ထထိုင်မိ၏။

ဘုရား ကယ်တော်မူပါ။

ညဝတ် အင်္ကျီပါးပါးလေးအောက်မှာ မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်းပုံစံနှင့် ဒေါ်ခင်ထားလွင်။

အသက်ချင်းလည်း သူနှင့်ကိုယ်သာ မတိမ်းမယိမ်း။ ပုံစံက လုံးကြီး ပေါက်လှ။ အသားစိုင့်တွေ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်နှင့် သားစားကြူး သည့် ဘီလူးမအား နေရဲမာန် အော်ထုတ် ပစ်လိုက်သည် ။

“ခင်ဗျားမှာ အရှက်လုံးဝမရှိတော့ဘူးလား၊ သွား... အဝတ်လဲပြီးမှ ထွက်ခဲ့”

“ဪ မောင်မောင်ရယ်... ညအိပ်နေပြီပဲ ညအိပ်ဝတ်စုံနဲ့ ရှိတော့မှာ ပေါ့၊ ကဲပါ...ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ၊ မမက ကလေးအမေပဲ၊ ဟင်း ဟင်း ... မောင့်မောင့်ညီက ခုထိ နို့စို့တုန်းဆိုတော့”

“တော်ဗျာ... တော် သွား... ခင်ဗျား အဝတ်သွားလဲချေ၊ ကျုပ် ခင်ဗျား ကိုပြောစရာရှိတယ်၊ တကယ်ဗျာ... ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်၊ အပြင်ထွက် လာတာများ အဝတ်လဲရမှာ မသိဘူးလား၊ ဒီအိမ်မှာ ခင်ဗျားက ကျုပ်မိ ထွေးနော်၊ ကျုပ်ရိုသေချင်အောင်၊ လေးစားချင်အောင် နေပါ၊ ဒါပဲ”

“မရိုသေလည်း ရပါတယ် မောင်ရယ်

“ဘာ... ကျုပ်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားကျုပ်ကို မြူဆွယ် နေတာလား၊ ဖေဖေမှာ ခွဲတဲ့ စကားရှိပေမယ့် ကျုပ်ခင်ဗျားတို့ ကို အရမ်း စိတ်ပျက်နေပြီ သိလား”

“ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာ လဲ”

“ကျုပ်မှာ နာမည်ရှိတာပဲ နာမည်ခေါ်ပေါ့၊ မောင်တွေ မောင်မောင် တွေ ခေါ်စရာမလိုဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သတိပေးချင်တာ ဒီအိမ်မှာ ခင် ဗျား မဖွယ်မရာမနေချင်ပါနဲ့ ၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေတွေလာတဲ့ အခါ ခင်ဗျားပုံ စံက ဘာအချိုးလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ သမားဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ရိုက်ချိုးနေတဲ့ ပုံစံ”

“ဪ ကိုနေရယ် ... မ ကတော့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်လေးရယ်လို့ လေး စားသမှုနဲ့ ပျာယာခတ်အောင် ဂရုစိုက်တာပါ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဖား တာပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ်တွေက ကိုနေလုပ်စာကို စားနေရတာ မဟုတ်လား”

မလိုဘူး... နောက်ကို ခင်ဗျား အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါ၊ အဝတ်အစား ကို ခန့်ခန့်ညားညား ဝတ်ပါ၊ အပြောအဆိုလည်း ကလေးကလားစကား တွေ မပြောပါနဲ့ ”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ ရှင် ... ဒါပဲမဟုတ်လား၊ မ သွားတော့မယ်”

ညဝတ်အင်္ကျီပါးပါးလေးအောက်မှ ကိုယ်လုံးကို လှုပ်ခါရင်း သူမ သွားမည်ပြင်ပုံနေပုံကိုက မဖွယ်မရာ။ တမင် ခင်းကျင်းပြနေတာ။ နေရဲ မာန် စိတ်ပျက်လွန်းလို့ မျက်နှာလွှဲနေရတာကို သူမက ဘယ်လိုထင်သ ည် မသိ။ သူ့ရှေ့သို့ တမင်လာရပ်ရင်း...

“နောက်ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး မောင်ရယ် အဲ... ကိုနေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မ က ငယ်ငယ်လေးရှိ သေးတာ၊ ကိုနေ့အဖေနဲ့ တုန်းကလို အဘွားကြီး အဝတ်တွေ မဝတ်ချင်တာခက်တယ်”

“ခင်ဗျား အပြင်တွေ ဘာတွေထွက်ရင် ကြိုက်သလိုဝတ်ပေါ့၊ အိမ်ထဲ မှာ တော့ လူမြင်မကောင်းအောင် မဝတ်ပါနဲ့ ”

“ဟုတ်ပြီလေ... ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ရမယ်၊ ရမယ်”

ခင်ထားလွင် တစ်ကိုယ်လုံး ပြုတ်ကျလုအောင် ခါယမ်းပြီး ထွက်ခွာ သွားလျှင် နေရဲမာန် ဒေါသတကြီး လှမ်းအော်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား အချိုးတွေပြင်ရင်၊ ပြင်၊ မပြင်ရင် ကျုပ် ဒီအိမ်မှာ မနေဘူး၊ တခြားမှာ နေပြီး ခင်ဗျားတို့ သားအမိကို ငွေပို့မယ် ဒါပဲ”

“အောင်မယ်လေး ... ဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ရှင်၊ ပြင်စေချင်ရင် ပြင်ပါ့မယ်၊ စိတ်ချ”

ခင်ထားလွင် အမူပိုပိုနှင့် ထွက်ခွာသွားလျှင် နေရဲမာန် ခေါင်းကိုသာ ဖြည်းညင်းစွာ ခါရမ်းနေမိရသည် ။

တကယ်ပါပဲ...ရူးချင်စရာ။

